

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: [redacted], nar. [redacted], státní příslušnost [redacted] bytem [redacted], zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 6. 2020, č.j. MV-47705-3/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 6. 2020, č.j. MV-47705-3/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení státního občanství a matrik ze dne 31. 1. 2020, č.j. VS-2479/835.3/2-2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky.
- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti a že jeho rozhodnutí odporuje požadavkům dle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž je zároveň v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, tj. ustanovení § 89 odst. 2 téhož zákona. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný opomenul

zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. ustanovení § 3 správního řádu); rovněž byla dle žalobkyně porušena ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu.

- [3] Žalobkyně dále namítala, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedeno, z jakého důvodu je žádost žalobkyně zamítána, neboť zde chybí jakýkoliv odkaz na zákonný důvod zamítnutí žádosti. Rozkladový orgán pak dle žalobkyně tuto vadu neodstranil. Dále žalobkyně namítala, že se správní orgány vůbec nezabývaly její žádostí o prominutí splnění podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství“). V této žádosti žalobkyně uváděla, proč se tak stalo, protože je matkou samoživitelkou, podnikatelkou, nemající život nikterak jednoduchý, a nadto musí např. oproti zaměstnancům sama podávat daňové přiznání, rok co rok měnit trvalé příkazy na stále měnící se výši záloh OSSZ a VZP. Správní orgány si dle žalobkyně musely být vědomy všech výše uvedených skutečností, včetně té, že musí nést náklady na výchovu svých dětí, a přesto rozhodly tak, že žádost o prominutí splnění předmětné podmínky ignorovaly a celou žádost o udělení státního občanství s ohledem na nespolehlivost žalobkyně zamítly. Dále žalovaný nesprávně označil žalobkyni v napadeném rozhodnutí jako osobu, která si není vědoma svých povinností, což je přezíravé, neboť je zcela zjevné, že se jednalo o nikterak zásadní pochybení žalobkyně. Tuto svou chybu spočívající v pozdním splacení dlužné částky VZP žalobkyně označila jako formální záminku pro zamítnutí její žádosti. Napadená rozhodnutí tak označila za nezákonná, nepřiměřená a nepřezkoumatelná.
- [4] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce, že správní orgány nevypořádaly žádost žalobkyně o prominutí splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, žalovaný konstatoval, že o žádosti o prominutí splnění (jakékoliv) podmínky stanovené v zákoně o státním občanství se nevede žádné paralelní správní řízení, když předmětná „žádost“ není žádostí ve smyslu ustanovení § 45 správního řádu (na rozdíl od samotné žádosti o udělení státního občanství České republiky). Důvody nevyhovění žádosti žalobkyně o prominutí splnění předmětné podmínky jsou pak dle žalovaného srozumitelně uvedeny v napadeném rozhodnutí.
- [5] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [6] Dne 23. 4. 2018 podala žalobkyně žádost o udělení státního občanství České republiky. Usnesením ze dne 10. 12. 2018 bylo řízení do 18. 1. 2019 přerušeno a současně byla žalobkyně vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti a doložila v této lhůtě specifikované doklady. Usnesením ze dne 11. 3. 2019 bylo řízení opětovně přerušeno, a to do 25. 3. 2019, z toho důvodu, že správní orgán I. stupně z přehledu úhrady pojistného na veřejné zdravotní pojištění od VZP zjistil, že žalobkyně nesplňuje podmínku dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, a proto ji poučil, že má možnost požádat o její prominutí s písemným vyjádřením k dané skutečnosti. Žalobkyně reagovala vyjádřením, ve kterém požádala o prominutí předmětné podmínky, kdy uvedla, že k jejímu jednání došlo neúmyslně, že v současné době žádné dluhy již nemá a ani v předešlých obdobích se nejednalo o závažné porušení platební kázně, neboť k nedoplatkům došlo z důvodů souběhu pracovní vytíženosti a finanční a časové tísně žalobkyně.

- [7] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 1. 2020, č.j. VS-2479/835.3/2-2018, nebylo žádosti žalobkyně vyhověno.
- [8] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, neboť v posledních 3 letech před podáním žádosti neplnila opakovaně a dlouhodobě povinnost vyplývající z právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění a právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky. Uvedl, že z Vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 1. 1. 2013 do 17. 12. 2018, vystaveného VZP dne 18. 12. 2018, vyplynulo, že žalobkyně řádně a včas nehradila pojistné, kdy dluh na pojistném ke dni 10. 4. 2017 dosáhl výše 20.385 Kč, který žalobkyně částečně uhradila dne 27. 4. 2017, a to částkou ve výši 14.400 Kč, avšak následnou recidivou v úhradě pojistného dluh na pojistném ke dni 10. 12. 2018 dosáhl výše 14.510 Kč. Dále bylo žalobkyni v rozhodném období VZP vyměřeno penále ve výši 996 Kč za rok 2016, ve výši 1.584 Kč za rok 2017 a ve výši 1.303 Kč za rok 2018. Dluh na pojistném ke dni 10. 12. 2018 a penále za rok 2018 žalobkyně neuhradila ani 8 měsíců po podání žádosti.
- [9] Správní orgán I. stupně dále ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobkyně dotčenou podmínku neprokázala také tím, že porušila povinnost vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), když opožděně požádala o prodloužení biometrické karty dítěte. Toto jednání bylo kvalifikováno jako přestupek ve smyslu ustanovení § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, za který byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3.000 Kč, kterou uhradila.
- [10] Správní orgán I. stupně žalobkyni předmětnou podmínku ve smyslu ustanovení § 15 odst. 4 zákona o státním občanství neprominul, neboť dospěl k závěru, že šlo o opakované a dlouhodobé pochybení žalobkyně na úseku veřejného zdravotního pojištění a že dlužné částky dosahovaly značné výše; nadto se žalobkyně dopustila přestupku podle zákona o pobytu cizinců. Dále vzal správní orgán do úvahy i skutečnost, že žalobkyně nemá žádné rodinné vazby na státní občany České republiky, přičemž v případě žalobkyně neshledal skutečnosti prokazující její plnou integraci do společnosti v České republice právě s ohledem na dodržování právních předpisů s tím, že žalobkyně fakticky v ČR pobývá již od roku 1999, tj. natolik dlouhou dobu, aby si řádně osvojila právní předpisy a byla si vědoma svých povinností vůči České republice a tyto řádně plnila.
- [11] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 13. 2. 2020 blanketní rozklad, který dne 2. 3. 2020 doplnila. V rozkladu žalobkyně uváděla obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [12] Žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra ze dne 4. 6. 2020, č.j. MV-47705-3/SO-2020, byl rozklad žalobkyně zamítnut.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že správním orgánem I. stupně bylo prokazatelně zjištěno, že žalobkyně v rozhodném období opakovaně a dlouhodobě porušovala povinnosti vyplývající z právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění a že nadto porušila zákon o pobytu cizinců. Konstatoval, že škodlivý následek ohledně jejího dluhu byl již odstraněn, nicméně tato skutečnost ještě nezakládá důvod pro prominutí splnění podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Uvedl, že žalobkyně porušovala své povinnosti opakovaně a že nedoplatky na pojistném dosahovaly vysokých částek, přičemž žalobkyně ani po prvním porušení těchto povinností

svého počínání nezanechala, jak vyplývá z Vyúčtování pojistného od VZP ze dne 18. 12. 2018. Dále uvedl, že žalobkyně se zdržuje na území České republiky od roku 1999, a proto měla dostatek času, aby se seznámila s povinnostmi vyplývajícími z právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Nadto je dle ministra vnitra nepochybné, že žalobkyně musela být VZP s výší dluhu na pojistném pravidelně seznamována. Ministr dále uvedl, že správní orgán I. stupně respektoval zásadu proporcionality, když zohlednil výši nedoplatků na pojistném a dobu, po kterou žalobkyni tyto nedoplatky vznikaly. Z Vyúčtování VZP vyplynulo, že žalobkyně v rozhodném období hradila pojistné řádně a včas pouze cca 4 měsíce. Shledal, že výše uvedené skutečnosti nesvědčí o nápravě žalobkyně v jejím řádném a včasném placení pojistného. K úplné úhradě dlužné částky na dotčeném pojistném přistoupila žalobkyně až následně po podání žádosti a se značnou časovou prodlevou, tj. 8 měsíců. K posouzení závažnosti jednání žalobkyně v rámci hodnocení splnění podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství ministr vnitra odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007-105 s tím, že smyslem a účelem uvedené podmínky je vyloučit riziko, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky bude porušovat právní předpisy i jako občan České republiky, přičemž jednání každého, kdo se uchází o udělení státního občanství, by mělo být transparentní a prosté všech pochybností. V případě žalobkyně toto nelze dle ministra spatřovat, neboť si musela být vědoma svého protiprávního jednání, když tyto povinnosti porušovala v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti.

- [14] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [15] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [16] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [17] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je rozhodnutí, jimiž správní orgány nevyhověly žádosti žalobkyně o udělení státního občanství České republiky, a to pro nesplnění podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství.
- [18] Podle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství: „*Státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.*“
- [19] Podle ustanovení § 15 odst. 4 téhož zákona: „*Splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 může být prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění.*“

- [20] V dané věci soud nejprve uvádí, že udělení státního občanství je odrazem státní svrchovanosti, kdy o jeho udělení rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Soudy v případě tohoto rozhodování přezkoumávají zákonnost a korektnost procesního postupu, který k vydání rozhodnutí vedl, a skutečnost, zda příslušné zákonné důvody veřejná správa dostatečně konkrétně vyhodnotila a vyvodila z nich příslušné závěry, případně zda nevybočila z mezí správního uvážení, nebo zda zákonné důvody vykládá přiměřeně konkrétním okolnostem každého posuzovaného případu. Vydané rozhodnutí se děje ve sféře správního uvážení v tom smyslu, zda státní občanství bude uděleno, či nikoliv. Takový závěr odpovídá soudní judikatuře a nic nenasvědčuje tomu, že by v tomto případě veřejná správa tomuto požadavku nedostála.
- [21] Státní občanství České republiky může být cizinci uděleno, jestliže splní veškeré předpoklady stanovené v § 13 zákona o státním občanství. Jmenované ustanovení vyžaduje pro udělení státního občanství, aby byl cizinec integrován do společnosti v České republice a aby splnil další podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství. I přestože cizinec splní veškeré podmínky pro udělení státního občanství, nemá na jeho udělení právní nárok (srov. ustanovení § 12 zákona o státním občanství). Naopak nesplní-li byť jedinou podmínku, a nebude-li mu nesplnění této podmínky prominuto, tak mu občanství uděleno být nemůže.
- [22] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2011, č.j. 4 As 9/2011-58, pak vyplývá, že *„[j]akmile fyzická osoba nesplňuje být jen jednu z kumulativně stanovených podmínek uvedených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, nemůže jí být státní občanství České republiky uděleno.“*
- [23] Rovněž tak soud odkazuje na bod [23] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č.j. 7 As 275/2016-50, ve kterém uvedl *„na udělení státního občanství nemá cizinec ze zákona právní nárok, neboť je výsostným právem státu určit, s kým „vstoupí“ do státoobčanského svazku. O jeho udělení rozhoduje pouze a toliko veřejná správa, nikoliv soudy. Úkolem soudu pak není nabízet správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nabízet správní uvážení uvážení soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“*
- [24] Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 13. 3. 2008, č.j. 5 As 51/2007-105: *„Jakkoliv Nejvyšší správní soud na jedné straně souhlasí s názorem, že na udělení státního občanství není právní nárok, je nutné současně konstatovat, že rozhodování správních orgánů nemůže podléhat libovůli. Libovůle při rozhodovací činnosti správních orgánů by totiž zjevně odporovala charakteru státní správy jako činnosti podzákoné a zákonem řízené. Rubem diskrečního oprávnění správního orgánu je povinnost volné úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění, a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k adekvátnímu rozhodnutí. Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu. Úkolem soudu není nabízet správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nabízet správní*

uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud uzavírá, že i když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo může být způsobena porušením procesních předpisů.“

- [25] Ohledně míry přezkumu tohoto správního uvážení a hodnocení principu proporcionality soud odkazuje na část odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2016, č. j. 10 A 37/2013-50, s níž se ztotožňuje. V tomto rozsudku zdejší soud mj. uvedl, že: „[p]řed posouzením věci samé je třeba stručně vymezit rozsah soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení státního občanství. Ačkoliv neexistuje na udělení státního občanství subjektivní nárok, v demokratickém právním státě nelze připustit neomezené správní uvážení v žádné otázce, a tedy rozhodnutí o státním občanství podléhají přezkumu z hlediska zachování procesních práv žadatele (rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 5 As 73/2009-91). V řízení o udělení státního občanství jsou však dotčena i hmotná práva žadatele, neboť za subjektivní právo je třeba považovat i možnost subjektu práva právní cestou něco požadovat. Zákonodárce v § 7 zákona o státním občanství stanovil několik podmínek, které žadatel musí splňovat, aby mu mohlo být státní občanství uděleno; jedná se o taxativní výčet podmínek udělení státního občanství, přičemž při posouzení jejich splnění musí správní orgán vycházet ze zásady proporcionality. (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005-78; shodně též rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 5 As 73/2009-91 a rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 42/2013-29, body 13-15) V těchto intencích také soud k přezkoumání napadeného rozhodnutí přistoupil. V případě žalobce je zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplnil dvě podmínky pro udělení státního občanství. První z nich je podmínka podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, kterou dle názoru žalovaného žalobce nesplňuje, neboť opakovaně porušoval povinnost hradit včas pojistné na zdravotní pojištění.“
- [26] Shodně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 87: „[z] toho v projednávané věci zejména plyne, že ve vztahu k podmínce obsažené v písmeni e) interpretovaného ustanovení, jehož nesprávný výklad namítala stěžovatelka ve své žalobě, nelze požadavek plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení tohoto zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality. Takový přístup by ostatně protirečnil i názorům zakotveným v judikatuře Ústavního soudu (...)“.
- [27] Z výše uvedených citací tedy vyplývá, že jakkoli není na udělení státního občanství nárok, tak rozhodování o udělení státního občanství nesmí podléhat libovůli správních orgánů. Soud však žádné takové pochybení správních orgánů v nyní projednávané věci neshledal, jak bude uvedeno dále při vypořádání konkrétních žalobních námitek žalobkyně.
- [28] Žalobkyně předně namítala, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedeno, z jakého důvodu je žádost žalobkyně zamítána. Soud k této námitce uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „[m]inisterstvo vnitra rozhodlo podle § 11 a § 14

odst. 6 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve věci žádosti o udělení státního občanství České republiky, kterou podala [REDAKCE], nar. [REDAKCE] [REDAKCE] – [REDAKCE], státní občanka [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], právně zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem [REDAKCE], IDS: 55s5b4t, takto: žádosti výše jmenované žadatelky o udělení státního občanství se **nevyhovuje**.“ Ve výrokové části rozhodnutí je tedy uvedeno, že ministerstvo rozhodovalo podle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Konkrétní důvod nesplnění podmínky pro udělení státního občanství stanovené právě tímto zákonným ustanovením pak správní orgán I. stupně uvedl až v odůvodnění svého rozhodnutí. Soud nedospěl k závěru, že by se jednalo o vadu prvostupňového rozhodnutí, která by mohla zapříčinit jeho nepřezkoumatelnost. Rozhodnutí jako celek totiž umožňuje jeho adresátovi seznat, jaké jeho konkrétní jednání zapříčinilo to, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nelze shledat podmínku dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství za splněnou, a proto žádosti o udělení státního občanství nevyhověl.

- [29] Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány vůbec nezabývaly její žádostí o prominutí splnění podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství.
- [30] Toto tvrzení žalobkyně se dle obsahu obou správních rozhodnutí nezakládá na pravdě. Správní orgán I. stupně se žádostí žalobkyně o prominutí předmětné podmínky zabýval na str. 4 a 5, kde uvedl, že dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění nebylo bagatelní (naopak dosáhlo vysoké částky), že toto vznikalo po dobu několika let, aniž by ho žalobkyně řešila, že trvalo po celé rozhodné období 3 let před datem podání žádosti, přičemž žalobkyně v nehracení pojistného řádně a včas pokračovala i nadále po podání žádosti, kdy ještě 8 měsíců poté měla nedoplatek na pojistném ve výši 14.510 Kč. Dále rovněž zohlednil, že žalobkyně nesplnila předmětnou podmínku i na dalším úseku, tj. na úseku pobytového režimu cizinců. Zdůraznil proto, že veřejné zdravotní pojištění je solidární systém, když jeho řádné fungování (a následné fungování zdravotní péče) je podstatným způsobem ovlivněno i jeho řádným průběžným financováním, a proto nedodržování platební kázně při hrazení pojistného na veřejné zdravotní pojištění fungování tohoto systému ohrožuje. Proto žádosti žalobkyně o prominutí této podmínky pro udělení státního občanství nevyhověl.
- [31] Žalovaný pak v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 4 uznal, že tvrzení žalobkyně ohledně jejího dluhu na pojistném v tom smyslu, že škodlivý následek byl odstraněn, je sice pravdou, nicméně tato skutečnost ještě nezakládá důvod pro prominutí splnění této podmínky, neboť žalobkyně v průběhu rozhodného období své povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění porušovala opakovaně a nedoplatky na pojistném dosahovaly vysokých částek, přičemž žalobkyně ani po prvním porušení těchto povinností svého počínání nezanechala, jak vyplývá z Vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 1. 1. 2013 do 17. 12. 2018, vystaveného VZP dne 18. 12. 2018. Dále žalovaný zdůraznil, že se žalobkyně na území ČR zdržuje dlouhodobě (od roku 1999), a proto měla dostatek času, aby se seznámila s povinnostmi vyplývajících z právních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Konstatoval také, že si svého dluhu musela být vědoma, neboť zdravotní pojišťovny informují pojištěnce o dlužných částkách na pojistném na veřejné zdravotní pojištění.

- [32] K této námitce pak lze dále ve shodě s žalovaným uvést, že o žádosti o prominutí splnění jakékoliv podmínky stanovené v zákoně o státním občanství se nevede samostatné správní řízení, ale o této žádosti je rozhodováno v rámci posuzování samotné žádosti o udělení státního občanství České republiky. Z výše uvedené rekapitulace odůvodnění správních rozhodnutí pak dle soudu vyplývá, že správní orgány dostaly své povinnosti a žádosti o prominutí splnění předmětné podmínky se zabývaly řádně a dostatečně, když konkrétně zhodnotily přiměřenost (proporcionalitu) porušení dané konkrétní povinnosti, byť se nezabývaly úplně všemi tvrzeními, které žalobkyně ve své žádosti o prominutí této podmínky uváděla. Nicméně tuto žádost dle názoru soudu zhodnotily a posoudily komplexně a dostatečně.
- [33] Soudu tak nezbylo než se ztotožnit se závěrem správních orgánů, že porušování předpisů na úseku veřejného zdravotní pojištění bylo opakované a dlouhodobé, přičemž trvalo i několik měsíců po podání žádosti o udělení státního občanství. Zároveň dlužné částky dosahovaly nikoli bagatelních částek (maximálně až cca 20.000 Kč). Rovněž pak není možné přehlédnout, že žalobkyně pobývá na území České republiky dlouhou dobu, a proto si mohla být vědoma všech svých povinností. Nadto žalobkyně pomíjí, že předmětnou podmínku nenaplnila ani tím, že porušila povinnost vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, když opožděně požádala o prodloužení biometrické karty dítěte, za což byla sankcionována pokutou ve výši 3.000 Kč. Lze tak uzavřít, že každý, kdo žádá o udělení státního občanství České republiky, musí respektovat své povinnosti vyplývající z právních předpisů, a svým chováním by měl prokazovat nejen ochotu, ale i schopnost dodržovat právní řád České republiky a vyznat se ve svých záležitostech do té míry, aby předešel porušování svých povinností. Soud proto nepřisvědčil argumentu žalobkyně, že se v případě nevyhovění její žádosti o udělení státního občanství z důvodu nesplnění podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství jednalo pouze o formální záminku pro zamítnutí její žádosti.
- [34] Soud dále uvádí, že dle principu proporcionality má za to, že žalovaný náležitě zhodnotil smysl a účel podmínky dle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení, jakož i k pozdějšímu chování žalobkyně (splacení dlužné částky). Smyslem a účelem předmětné podmínky pro udělení státního občanství je vyloučit z možnosti nabytí státního občanství České republiky žadatele, který po dobu svého dosavadního pobytu na území České republiky porušoval právní předpisy, neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan České republiky.
- [35] Soud tak shrnuje, že závěry správních orgánů obou stupňů týkající se nesplnění předmětné zákonné podmínky jsou v obou rozhodnutích dostatečně podloženy zjištěným skutkovým stavem, přičemž je třeba konstatovat, že se správní orgány rovněž náležitě zabývaly možností prominutí předmětné podmínky. Soud dospěl k závěru, že žalovaný na podkladě správního spisu v souladu se zákonem zhodnotil, že žalobkyně nesplnila podmínku podle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství.
- [36] Z výše uvedených důvodů proto soud neshledal, že by napadená správního orgánu odporovala požadavkům na jejich odůvodnění dle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Stejně tak nedospěl k závěru, že by žalovaný porušil ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, neboť se ve svém rozhodnutí zabýval jak zákonností, tak správností prvostupňového rozhodnutí. K namítanému porušení ustanovení § 2 odst. 3, 4 a ustanovení § 3 správního řádu, pak soud jen v duchu obecnosti této námitky dodává, že neshledal, že by tato

ustanovení správního řádu byla správními orgány v daném případě porušena, neboť správní orgány šetřily oprávněné zájmy žalobkyně, rozhodovaly v souladu s veřejným zájmem a s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu, a zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadená rozhodnutí tak soud neshledal ani nezákonnými, a tím spíše ani nepřiměřenými či nepřezkoumatelnými, jak bylo ostatně uvedeno již výše.

[37] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[38] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu